

Đôi ng&#i nh&# h&#t s&#ng r&#i . Lung linh m&#t thoáng m&#t tr&#i chi&#u tan .

Tôi nghe bu&#i Thuy&#t Pháp t&#i chùa Thiên Môn. Xin thu&#t l&#i đ&# quý v&# cùng nghe. Sau ph&#n thuy&#t gi&#ng, đ&#n ph&#n Pháp đàm. Th&#y m&#i quý Ph&#t t&# đ&#t câu h&#i đ&# cùng th&#o lu&#n.

T&#n cu&#i h&#i tr&#ng, có m&#t ông già, đ&#ng d&#y ch&#p tay cung kính xin h&#i:

- Kính b&#ch th&#y. Con hi&#n đang b&# b&#nh. H&#t đau đ&#u đ&#n đau kh&#p, đau th&#n, ti&#u đ&#ng, cao huy&#t áp. Bây gi&# l&#i b&# b&#i m&#t chân n&#a ! Su&#t đêm qua con tr&#n tr&#c mãi không sao ng&# đ&#c do b&#nh nó hành h&# xác thân... Cúi xin th&#y th&#ng xót ch&# b&#o cho con làm sao cho h&#t đau b&#nh? Xin th&#y c&#u nguy&#n Đ&#c Ph&#t gia h&# cho con đ&#c h&#t b&#nh, kh&#e m&#nh nh&# x&#a...

Th&#y lên ti&#ng nh&# nh&#, thong th&# nói: - Th&#a bác, th&#a đ&#o h&#u. Đ&#c Ph&#t đã đ&#y: Cõi th&# gian tràn đ&#y đau kh&#! Trong đó có đ&#nh lu&#t: SINH, LÃO, B&#NH, T&# thì đau kh&# vô cùng mà bác thì đang đi vào giai đ&#n “B&#nh t&#t”, t&#c giai đ&#n “H&# ho&#i”.

V&#n v&#t là th&#; t&#t c&# đ&#u b&# lu&#t “Vô Th&#ng” chi ph&#i. Ch&#ng h&#n nh&# cái áo bác đang m&#c, khi m&#i mua v&#, v&# đ&#p đ&#, m&#m m&#i, óng m&#t, t&#i th&#m... Nh&#ng nay bác m&#c đã lâu r&#i; màu đã b&#c, g&#u đã s&#n, vai đã rách và v&#i đã m&#c. Nó đang &# ti&#n trình h&# ho&#i! Không có gì có th&# còn mãi đ&#c, vì b&#n ch&#t t&# nhiên là nh&# v&#y, mà thân xác bác cũng đang nh&# v&#y. Ngay khi bác m&#i sinh ra thì bác xinh đ&#p, r&#i bác l&#n lên kh&#e m&#nh. Gi&# đây bác đang già y&#u và đang &# th&#i k&# b&#nh ho&#n (Sanh, Tr&#, Ho&#i, Di&#t). V&#y bác ph&#i ch&#p nh&#n đ&#u đó, bác hãy th&#u hi&#u b&#n ch&#t c&#a nó, đ&# bác ph&#i ch&#p nh&#n nó mà s&#ng an l&#c v&#i nó, dù nó &# b&#t c&# giai đ&#n nào.

Bây gi&# thân th&# c&#a bác đang b&#t đ&#u suy y&#u, h&# ho&#i theo tu&#i đ&#i ch&#ng ch&#t. Thì bác đ&#ng

Tác Giả: Ph  m Đà Giang
Thứ Sáu, 07 Tháng 10 Năm 2011 06:17

Ông già đó nói tiếp: - Bấm thấy, nhưng con cháu a muợn cháu vùi, vì con và cháu của con cháu a khôn lớn. Nhưng là còn nhiều công việc con đang làm dở dang cháu hoàn tất, con cần gì quý trọng cho xong đã.

Ông già hỏi nó: - Bỏ m bỏ ch thây, nghe thây dấy dấy quá, nhỡ ng làm sao con 'buông ra' cho dể ể?

2 / 6

t&#nh& lòng r&#ng: “Chung s&#” (Tôi h&#t vi&#c r&#i)- T&# t&#ng ham s&#ng lâu s&# làm bác đau kh&#. Cho dù bác mong mu&#n thi&#t tha t&#i đầu cũng ch&#ng đ&#c. Muôn s&# đ&#u vô th&#ng và luôn luôn không c&# đ&#nh... “Sau khi sinh ra > Nó bi&#n ho&#i > Sau khi sinh ra > Nó đi&#t đi!”. Đ&#c Ph&#t cũng th&#, bác và c&# bàn dân thiên h&# cũng đ&#u nh&# th&#. V&#y mà bác mu&#n xác thân bác còn mãi sao đ&#c?

Bác hãy nhìn vào h&#i th&# thì bi&#t. Nó đi vô r&#i l&#i đi ra, b&#n ch&#t c&#a nó là v&#y. Bác ch&#ng th&# ngăn c&#n s&# đi ra và đi vô c&#a nó đ&#c. Bác th&# nghĩ coi: “Có th&# nào bác th&# ra mà không th&# vào đ&#c chẳng?”. T&#c là h&#i th&# nó đi vào, r&#i nó l&#i đi ra. Khi nó ra r&#i thì nó l&#i ph&#i đi vào. T&# nhiên là nh&# v&#y, không cách chi làm khác đ&#c. Y chang s&# quá trình bác sinh ra > r&#i già nua > r&#i b&#nh t&#t > r&#i ch&#t đi! Đó là đi&#u hoàn toàn t&# nhiên và bình th&#ng...

N&#u bác không sinh ra, thì l&#y gì bây gi&# bác b&# đau b&#nh! Và l&#y gì đ&# mai m&#t bác ch&#t! Bác có hi&#u đi&#u đó không ???

- Kính b&#ch thầy, con ng&# đ&#c nh&#ng gì th&#y v&#a đ&#y, nh&#ng con v&#n lo s&# quá ch&#ng!

Th&#y c&#m ly n&#c u&#ng nh&#p gi&#ng, đo&#n thầy nói thêm:

- Bác nên hi&#u r&#ng: V&#n s&# đ&#i là nh&# v&#y, khi bác nh&#n th&#c đ&#c đúng đ&#n thì bác đ&#ng do đ&#: “Hãy buông ra t&#t c&#, hãy đ&#p b&# t&#t c&#”. Dù bác không buông nó ra thì m&#i th&# nó cũng b&#t đ&#u buông bác ra đó. Này nhé! Nh&# nh&#ng b&# ph&#n trong c&# th&# c&#a bác nó cũng đang mu&#n r&#i xa bác đ&#y. Vì nh&#ng b&# ph&#n n&#y nó đã s&#ng đ&# th&#i h&#n v&#i bác r&#i, nên nó s&#p ra đi đó. B&#n ch&#t c&#a nó là: “Đã đ&#n, thì ph&#i ra đi”. B&#i th&# gian là không có s&# bình th&#ng hay mãi mãi, dù b&#t c&# đ&#u, b&#t c&# th&#i nào, b&#t c&# thành ph&#n giai c&#p nào; ng&#i gi&#u có, k&# nghèo khó, ng&#i l&#n cũng nh&# tr&#nh, ng&#i có h&#c cũng nh&# ng&#i th&#t h&#c...v.v. Cũng không th&# có s&# bình th&#ng đ&#c. Ai ai cũng ph&#i xoay v&#n theo lu&#t “Vô Th&#ng” chi ph&#i. Quán tri&#t đ&#c đi&#u đó, bác s&# ch&# còn quy&#n luy&#n b&#t c&# s&# gì. Bác hãy “Buông ra” ch&# không còn n&#m gi&# đ&#c n&#a, ví có gi&# cũng ch&#ng đ&#ng. Bác buông ra, thì tâm bác s&# th&#nh th&#i; không bu&#n mà cũng ch&#ng vui, không khi&#p s&# và cũng ch&#ng li&#u l&#nh. Lúc b&#y gi&# lòng bác s&# an n&#n v&#i trí tu&# hi&#u bi&#t: “V&#n v&#t không bao gi&# có th&# th&#ng còn mãi mãi đ&#c”.

“Đ&#C TÍNH PH&#I Đ&#I THAY C&#A V&#N V&#T, KHÔNG BAO GI&# THAY Đ&#I”.

N&#u bác có nhi&#u th&#, bác s&# ph&#i b&# l&#i nhi&#u th&#. N&#u bác có ít th&#, bác s&# b&# l&#i ít th&#; gi&#u có là gi&#u có, n&#i danh là n&#i danh, s&#ng lâu là s&#ng lâu... ch&#ng có gì khác bi&#t, m&#i s&# cũng th&# thôi! V&#y bác hãy buông nó ra, buông cho đ&#n khi nào tâm trí bác an l&#c! M&#i s&# bác không còn c&#m th&#y kh&# đau hay sung s&#ng. M&#i- th&# bác không còn th&#y là c&#a bác n&#a; Sung s&#ng và kh&# đau cũng đ&#u Ho&#i, Di&#t và M&#t tiêu nh&# nhau... Duy ch&# có m&#t th&# là còn và còn vĩnh vi&#n là c&#a bác. Đó là “Ph&#t tánh” là vĩnh c&#u c&#a bác mà thôi.

Hãy Buông Ra

Tác Giả: Ph&#m Đà Giang

Thứ Sáu, 07 Tháng 10 Năm 2011 06:17

- Kính b&#ch th&#y, con đã ng&# !!!

- V&#y sao! Bác gi&#i thích xem nào ?

- Th&#a th&#y, ch&# có đ&#nh lu&#t: “Vô Th&#&#ng” là b&#t bi&#n, là vĩnh c&#u, là th&#&#ng còn. Ngoài ra, t&#t c&# các Pháp; muôn vàn v&#n s&#& đ&#i này đ&#u luôn luôn bi&#n đ&#i không bao gi&# ng&#ng. Ch&#ng h&#n nh&#:

*THÂN VÔ TH&#&#NG: Nay kh&#e m&#nh, mai &#m đau. Nay đang s&#ng, mai đã ch&#t...

*TÂM VÔ TH&#&#NG: Nay đang m&#n th&#&#ng nhau, mai chuy&#n sang h&#n thù ân oán nhau...

*TÀI S&#N VÔ TH&#&#NG: C&#a c&#i nay còn, mai h&#t. T&#c là ti&#n nghi v&#t ch&#t không th&# t&#n t&#i mãi đ&#&c... V&#t th&# này bi&#n đ&#i ch&#t li&#u thành ra v&#t th&# khác. S&# v&#t không bao gi&# c&# đ&#nh c&#.

Th&#y c&#&i hoan h&#, đ&#n th&#y h&#i:

- Đúng, bác hi&#u khá đ&#y, nh&# v&#y bác s&# làm gì khi bác hi&#u nh&# v&#y?

- Kính b&#ch th&#y, con s&# buông ra t&#t c&# mà không bám víu vào b&#t c&# đ&#i u gì trên th&# gian này. Đ&# m&#i s&# ch&#y xuôi nh&# dòng n&#&c. Tính c&#a n&#&c luôn ch&#y xu&#ng ch&# ch&#ng (th&#y l&#u t&#i h&#), dù ch&# đó là đ&#t hay cát, ho&#c ru&#ng v&#&n. B&#n ch&#t c&#a n&#&c là nh&# v&#y, con cũng ph&#i gi&# tâm nh&# v&#y. T&#i sao? B&#m th&#a th&#y, b&#i n&#&c luôn ch&#y m&#t cách t&# nhiên xu&#ng ch&# th&#p mà không có cách nào cho nó ch&#y m&#t cách t&# nhiên lên trên cao đ&#&c. Đó là đ&#nh lu&#t c&#a c&#n khôn vũ tr&# mà th&#y v&#a ch&# đ&#y cho con.

Hãy Buông Ra

Tác Giả: Phm Đà Giang

Thứ Sáu, 07 Tháng 10 Năm 2011 06:17

- Vâng! Bác hi u đ c nh th , t c là bác đã th p sáng ng n đ u c trí tu c a bác r i đ y. Bây gi ch còn m t đ i u là bác đ a vào th c hành nh ng gì bác v a ch ng ng là đ t qu Ph t r i đó.

Ông già ng c nhiên th a:

- Kính th a th y, con ng là thành Ph t khó l m ch ! Đâu đ n gi n nh th y v a nói ? -

- Ph t đã có s n ngay trong bác r i. Ngu i đ i th ng mang ông Ph t th t, đi tìm ki m ông Ph t ngoài , ch n xa xôi không sao th y đ c, đ c u xin van vái... Trong lúc ông Ph t ng ngay trong mình thí i b quên.

- B ch th y, con v n ngu t i xin th y khai th cho con đ c rõ ràng h n, ch th y nói nh th làm sao con hi u đ c.

- Có khó gì đâu: “Ph t T c Tâm”. M i ng i trong chúng ta đã có s n m t ông Ph t trong ta r i. Nh ng vì u mê tăm t i, nên tham lam: S c, Tài, Danh m t cách vô đ mà không hi u r ng nh ng th đó do nhân duyên gi h p t m có. H p r i tan, sinh r i di t! Ngay nh xác thân bác cũng t m có đó. R i tr thành không đó có bao lâu! T a h nh bóng phù du, nh ào nh, nh khói s ng... Nh ng vì si mê ch y theo níu kéo nó. Nên thành chúng sinh mà thôi. Bây gi bác đã giác ng và bác buông ra nh ng th mà tr c đây bác bám víu vì ng là th t... V y là bác đã thành Ph t r i. B i Ph t và Chúng sinh ch khác nhau có m t b c:

MÊ LÀ CHÚNG SINH, GIÁC NG LÀ PH T

Ph t và chúng sinh, ch khác nhau có v y. Ví d : Ông bà thân sinh ra bác, cho bác ăn h c t i n i t i ch n; là con ng i trí th c đàng hoàng... Nh ng vì u mê! Bác ham ch i, đàn đúm v i chúng b n, sa đà say s a trác táng, h ng th thú vui v t ch t, d n đ n sa đ a h h ng. Khi y, bác là k t i t x u xa... Nay g p duyên may bác giác ng . Th y đ c l th t. Bác b con đ ng h thân m t n t, tr l i con ng i th t c a mình... V i b ng c p và ki n th c có s n c a mình. Bác t n t y làm ăn, liêm chính, gi uy tín đ o đ c... Là bác tr thành ng i cao sang, quý phái... Nh v y, m t con ng i c a bác có hai giai đ an:

Hãy Buông Ra

Tác Giả: Ph&#m Đà Giang

Thứ Sáu, 07 Tháng 10 Năm 2011 06:17

- a) Giai đo&#n 1: Bác là k&# x&# u xa, cho dù bác có b&# ng c&# p là ng&# i h&# c th&# c.
b) Giai đo&#n 2: Bác là ng&# i cao quý. Do bác giác ng&# đ&# c chân lý đ&# o Pháp...

T&# c là tr&# c thì bác k&# x&# u xa do u mê! Sau bác thành ng&# i cao quý do bác giác ng&# . Nghĩa là x&# u xa hay cao quý ch&# khác nhau có u mê hay giác ng&# mà thôi. Và Ph&# t hay chúng sanh cũng ch&# khác nhau có th&# ...

Đo&#n th&# y đ&# c bài k&#

Chi&# u nay l&# ng gió thu v&#
Lá vàng t&# i t&# tràn tr&# kh&# p n&# i.
Đ&# i ng&# i nh&# h&# t s&# ng r&# i .
Lung linh m&# t thoáng m&# t tr&# i chi&# u tan .
Thân em nh&# đóa hoa lan
Ng&# ì đ&# i yêu thích muôn vàn đ&# m say
Nh&# ng r&# i ch&# ng đ&# c bao ngày
Cánh hoa tàn úa đ&# i thay hoàn toàn.